

ASSOCIATION MUSEE DES POUPEES ET DES NOUNOURS/Nukkenallemuseo ry.,
jäsenmaksu aikuinen 22€ ja nuori 12€
IBAN: FI79 5539 0220 0134 02 BIC:
OKOYFIHH

4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France

Lézan, le 1 juillet 2015

Joka vuoden tammikuussa on hiljaista museossa ja siksi keksitään usein uutta markkinointikeinoja. Kun katselin tämän museon pientä mainoskylttiä isojen mainoskyltten vieressä keskellä kylää ystäväntalon vieressä, minulle tuli mieleen, että tehdään mekin siihen isompi mainos. Pyysin luvan ystäväpariskunnalta ja sitten suunnittelemaan kylttiä. Kuvallinen olisi parempi, ajattelin. Kuva puhuu enemmän kuin 1000 sanaa. Päätin piirtää siihen nukketalon, suomalainen perinteinen talomalli herättäisi ihmetystä. Tuumasta toimeen. Valmista tuli lopulta ja kyltti oli helppo kiinnittää paikalleen, koska takana oli puutarha-aitalanka. Nyt se on siinä parhaalla mahdollisella paikalla. Kylämme läpi kulkee jatkuva liikenne ympäri vuoden.

Helmikuussa osallistuttiin Alèsin asutustaajaman yhteiseen turistitoimistojen mainoskampanja-kokoukseen, jossa otettiin käyttöön Sevnennien alueen asukkaille tarkoitettu yhteinen ilmainen Pass Cévennes eli Sevnennien passi. Kun hankkii tuon Sevnennien passin, yhdellä ilmaisella sisäänpääsymaksulla pääsee 18 turistikohteeseen, joissa me mukana, jos tuo mukanaan ainakin yhden maksavan ihmisen. Siinä yritetään saada liikkeelle paikalliset. Se on tämän vuoden kokeilu. Pelkkä markkinointi yhdessä kuuluisimpien turistipaikkojen kanssa on hyvä tilaisuus, niin saadaan huomiota, vaikka se ei meille toisi sen kummemmin museokävijöitä ja, vaikka oltaisiin tilastojen häntäpäässä. Joskus osat vaihtuvat. C'est la vie. Näkymättömästä tulee näkyvä. Tässä linkki:
<http://passevennes.com/category/sites/>

Maaliskuussa olin Salon de Provencessa kansainvälisellä nukkefestivaalilla kuten joka vuosi. Sieltä kokoelmaan tuli pieni miniatyyri nukketalo, jonka surullinen tarina selvisi vasta myöhemmin. Se tekee tästä kokoelmasta elinkaaren kuvaelman konkreettiseksi, kun täällä esillä on syntymä, lapsuus, nuoruus, aikuisuus, vanhuus ja kuolema ennen vanhaan.

Suomen matka piti tänä vuonna tehdä jo näin alkuvuodesta, koska Suomen passini oli uusittava. Ranskassa se olisi ollut niin paljon kalliimpi, että sillä sai jo matkan ostettua. Lensin Ryanairilla Béziers'in kautta Lontooseen ja sieltä Tampereelle. Lontoossa kerkisin tekemään pikavisiitin ihastuttavaan nukketalonäyttelyyn Lapsuuden museoon. Sama nukketalonäyttely tulee Turkuun marraskuussa (27.11.2015 – 28.3.2016 Ars Nova) :
<http://www.aboavetusarsnova.fi/fi/nayttelyt/nukkekotaja-lontoon-victoria-and-albert-museum-of-childhoodin-kokoelmasta>
<http://museopaivakirja.blogspot.fr/2015/03/matkatunnelmiani.html>

Nukkenallemuseon 15.vuosi alkoi hyvin, kun hiihtolomilla, pääsiäislomalla ja toukokuun pitkinä viikonloppuina täällä oli ihmisiä noin 40% enemmän kuin ennen. Vaikka tammikuussa ja kesäkuussa oli ihan tyhjää. Toisaalta ne ovat muutenkin vuoden hiljaisimmat kuukaudet joka paikassa. Monet turistipaikat ovat ainakin tammikuussa kiinni. Vertaan aina tuloksia edellisvuosiin.

Näin mainoksen kansainvälisestä Twitter museoviikosta internetissä maaliskuun lopulla ja

ilmoittauduin sinne. Sitä varten tein Twitter-tilin. <https://twitter.com/1000histoires>
Tuosta viikosta tuli hyvin mielenkiintoinen ja onnistunut. Suuri yllätys! Minusta on tullut sen jälkeen jokapäiväinen twiittaaja, koska siinä museoverkoston luomisen helppous ja nopeus toimii kuin taikaiskusta! Se vie voiton Facebook-sivusta, jossa kaikki tapahtuu paljon hitaammin ajan kanssa, Facebookissa me ollaan oltu vuodesta 2011. Twitterissä vain yli 3kk:n twiittaaminen on saanut aikaan ihmeitä. Vastakaikua tarvitsee, muuten on turhauttavaa. Museolla on kontakteja nyt joka ilman suuntaan lähellä ja kaukana kansainvälisesti. Tämä pieni pikkukylän kotimuseo on saanut hirmuisesti huomiota niinkuin olisi suurempikin. Toisaalta 15 museovuotta vieraassa kulttuurissa on myös yksi tarina kerrottavaksi muiden joukossa, se miten toteutin unelmani.

Vielä yksi asia Twitteristä. En laske followers lukumäärää kuten monet, koska poistan niitä päivittäin kuten sähköpostista poistetaan spam eli roskaposti. Sen sijaan lasken monet kansainväliset museot, suomalaiset jne. jotka ovat liittyneet seuraamme followers porukkana. Niistä muodostuu oma yhteisönsä, aivoriivi uusine ideoineen.

Syksyllä saamani iso ranskalainen 1900-luvun alun Jumeau-posliininukke valmistautui tähän sesonkiin kuin suureen juhlaan. Ostin sille oikeasta tukasta tehdyn peruukin ja sisko teki liivihameen Tampereen Eurokankaasta ostetusta silkistä ja alimmaisen alushameen 1900-luvun alun rippihameesta. Vanhoihin alkuperäisiin kenkiin mahtuvat sukat piti myös tehdä. Nyt nukke on hieno ja vitriiniin valmis vastaanottamaan museovieraita. Laitan kuvan pian museopäiväkirjaan.

Huhti-toukokuussa oli kaksi pientä artikkelia nukkenallemuseosta paikallisessa sanomalehdessä Midi Libressä. Painetulla lehdellä on vielä suuri lukijakuntansa paikallisten keskuudessa ja siksi on tärkeää olla siinä aina joskus. Lehdestä luetulla on yhä oma arvonsa, vaikka internetti valtaa alaa aina enemmän. Toisaalta lehti on konkreettisempi ja kestävämpi dokumentti kuin helposti poispyyhittävä ja häviävä valtava digitaalinen nettitietovirta.

Huhtikuussa tänne tuli ryhmä, jossa oli kyläläisiämme ja joitakin muista naapurikylistä. Siitä tuli mukava yllätys. He olivat hyvin kiinnostuneita. Iltapäivä kului nostalgisissa tunnelmissa heidän kanssaan. Tämä vierailu poiki viime syksyisestä Alès Agglo-lehdessä olleesta museoartikkelista. Siinä yksi esimerkki noiden lehtijuttujen tehokkuudesta paikalliseen väestöön, joihin ei oikein mikään muu tepsii. Varsinkin vanhoillisille sanomalehti on kuin kirkossa kuulutettua tietoa kansalle.

Barjacin antiikkimarkkinat on aina pääsiäisen aikaan kevätohjelmassa. Siellä oppii aina, vaikka ei mitään ostaisi. Nalle sieltä tuli mukaan kyllä tällä kertaa. Museon nallekokoelmaan mahtuu. Juuri suuri määrä avuttoman näköisiä reissussa rähjäntyneitä karhuja on koskettava, kuten itse koin Lontoon lelumuseossa vuonna 1986, kun aloin niitä keräämään.

Toukokuussa yhdistyksen jäsen Seija ja Andrew tulivat Englannista tänne käymään. Me oltiin katsomassa Anduzessa yhtä taloa museota varten. Siitä talosta piti luopua, mutta nyt on uusi mahdollinen tilalla. Otetaan parhaillaan selvää, jos siihen voi museon perustaa...Minulla on nyt talokuume. Tämä on ollut suunnitelmissa jo vuosia, kiitos noiden ystävien, että pääsin alkuun. Oppia ikä kaikki tuossa talon haussa, vaikka uusi mahdollinen museotalo tulee ja menee. Lopulta tärppää, kun on kärsivällinen. Ajan kanssa monet asiat

ratkeavat. Jossain se uusi museopaikka meitä odottaa. Kun on oikea aika, se löytyy.

Muuten yksi yllättävä juttu. Suzanne tarjosi ison maatalonsa sivurakennusta, joka restauroidaan, museon uudeksi toimitilaksi. Siitä oli jo puhetta viime vuonna. Se on kunnantaloa vastapäätä. Kiva, kun arvostaa kokoelmaani, mutta ei me tunneta tarpeeksi toisiamme, joten riski olisi lupautua yhteistyöhön. Eri asia on, jos järjestää tilapäisen vaihtuvan näyttelyn kuin, jos kokonaan siirtyy toisten nurkkiin. Oma tupa, oma lupa, sanoi vanha kansa.

Suzanne oli ollut juuri kunnantalon kokouksessa, jossa puhuttiin Lézan kylämme tulevaisuudesta. Tänne pitäisi tulla Anduzen turistijunayhteys ja muutenkin turismi on nyt kiikarissa. Se vasta oli uutispommi! Siinä on päänvaivaa kylämme nurkkapatriooteille, jotka eivät ole vieraita kylään halunneet, ei edes pariisilaisia, puhumattakaan ulkomaalaisista turisteista. Yksi kyläläinen sanoi, että vuokratkin siitä nousisivat. Kuinka kauan kestää mentaliteettien muuttua?

En laske vielä puolivuotisia menoja, koska sesongin jälkeen uusiksi menee aina budjetin lasku. Kesällä tulee suurin osa museokävijöistä ja se määrää lopullisen vuosibudjetin. Yhdistyksen museon pääsymaksutuloja oli 794 euroa nyt kesäkuun loppuun mennessä. Vaikka alkuvuositulokset ovat viime vuotta paremmat, loppuvuodesta ei tiedä varsinkin nyt lama-aikana. Joka tapauksessa eteenpäin ollaan menossa enemmän myötätuulella kuin koskaan, vaikka kapuloita rattaissa olisikin aina välillä. Kiitos internetin, nykyajan ihmeteknologian, joka saa elämään jopa tuntemattomien pikkukylien kätköpaikat kuten tämän nukkenallemuseon. Vielä budjetista puheenollen, sen lisänä tulevat pienet postikorttitulot ja jäsenmaksut, joista osa on jo maksettu alkuvuonna.

Meitä on 13 jäsentä tällä hetkellä. Kiitos uskollisuudesta! Ilman tukijoukkoja ei pitkälle pääsisi.

Dixou on ollut minulle ikipentu, vaikka ikää on jo sillä 14 vuotta, syyskuussa 15 vuotta. Ikä on alkanut näkyä, surku vaan. Kun se astelee rappuja sisälle toiseen kerrokseen, pitää nousta vain yhdelle rapulle askel kerrallaan kuin vanhat ihmiset, keppi puuttuu. Se on silloin niin söpö, että saa kaikki nauramaan. Museovahdin tärkeä tehtävä ja ilopillerin työ väsyttävät hiukan haukkuani varsinkin kesäkuumalla. Mutta urhoollisesti se hoitaa hommansa.

Ensi sunnuntaina on tulossa tänne vanhojen autojen keräilijöiden yhdistys, n.20 henkeä. Silloin täytyy käydä parkkipaikalla ottamassa kuva heidän retroautoistaan. Valitettavasti minun autokokoelmani on enimmäkseen puuta. Mutta he ovat kiinnostuneita muustakin kuin autoista, kun kerran tulevat nukkenallemuseoon.

Onnellisia me olemme, kun meillä on jotakin tekemistä, jotakin, jota rakastaa ja jotakin, mitä toivoa. (George Washington Burnap)

Näihin sanoihin lopetan tämän 15. museovuoden kesän museouutiset ja toivotan kaikille hyvää kesää!

"The grand essentials to happiness in this life are something to do, something to love, and something to hope for." (George Washington Burnap)

Nukkenallemuseoyhdistys/Puheenjohtaja Ulla-Maija Suonpää